

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň Mgr. Olgy Zimové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobce: **P. F. GmbH**
sídlem X
zastoupený advokátem JUDr. Karlem Čermákem, Ph.D. LL.M.
sídlem Elišky Peškové 15/735, 150 00 Praha 5

proti
žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**
sídlem Antonína Čermáka 2a, 160 68 Praha 6 – Bubeneč

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 2. 2025, sp. zn. CZ/EP 1902886, č. j. CZ/EP 1902886/D25006568/2025/ÚPV,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
Peisch
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů v řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje A.

Odůvodnění:

Stručné vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný zamítl podle ustanovení § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, („správní řád“), jako nepřipustný rozklad podaný společností P. F. G. proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví jako orgánu prvního stupně („orgán prvního stupně“) ze dne 18. 12. 2024 o nevyhovění žádosti o prominutí zmeškání lhůty pro zaplacení poplatku za šestnáctý rok udržování evropského patentu CZ/EP 1902886 o názvu „Střecha nákladního vozu nebo přívěsu s nákladním prostorem“ v platnosti („prvostupňové rozhodnutí“).

Napadené rozhodnutí

2. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplynulo, že dne 2. 3. 2011 bylo Evropským patentovým úřadem oznámeno udělení patentu EP 1902886 o názvu „Střecha nákladního vozu nebo přívěsu s nákladním prostorem“ („předmětný evropský patent“) na patentovou přihlášku podanou dne 11. 9. 2007 a požívající právo přednosti ode dne 19. 9. 2006. Dne 1. 6. 2011 byl zveřejněn překlad předmětného evropského patentu do českého jazyka a zveřejnění bylo oznámeno ve Věstníku č. 22/2011. Dne 11. 9. 2022 předmětný evropský patent zanikl ve smyslu ustanovení § 22 písm. b) zákona č. 527/1990 Sb., o vynálezech a zlepšovacích návrzích („zákon o vynálezech“), protože nebyly v příslušné lhůtě zaplaceny poplatky za šestnáctý rok udržování tohoto patentu v platnosti.
3. Žalovaný dále uvedl, že dne 6. 11. 2023 vydal první rozhodnutí, jímž byl zamítnut rozklad proti rozhodnutí orgánu prvního stupně, („první rozhodnutí o rozkladu“), kterým nevyhověl žádosti společnosti P. F. G., sídlem W., („P. F. G.“), o prominutí zmeškání lhůty k zaplacení šestnáctého ročního udržovacího poplatku, který nebyl zaplacen ani v dodatečné lhůtě 6 měsíců dle ustanovení § 8 odst. 4 zákona č. 173/2002 Sb., o poplatcích za udržování patentů a dodatkových ochranných osvědčení pro léčiva a pro přípravky na ochranu rostlin a o změně některých zákonů („zákon o udržovacích poplatcích“).
4. Proti prvnímu rozhodnutí o rozkladu podala společnost P. F. G. správní žalobu, o které bylo rozhodnuto rozsudkem Městského soudu v Praze („MS v Praze“) ze dne 20. 8. 2024, č. j. 9 A 3/2024-55, („první rozsudek MS v Praze“), tak, že první rozhodnutí o rozkladu bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení. MS v Praze z rakouského obchodního rejstříku shledal, že pod obchodní firmou P. F. G. jsou vedeny pouze historické známy, přičemž práva této společnosti přešla na nově zakládanou společnost P. V., následně přejmenovanou na P. F. GmbH. Podle MS v Praze byla jako účastník správního řízení uváděna společnost P. F. G., avšak v průběhu správního řízení již žádná společnost tuto obchodní firmu nenesla; vyvstala tak otázka, s kým správní orgány ve skutečnosti jednaly, přičemž identifikace účastníků řízení je povinností správního orgánu. MS v Praze dospěl k závěru, že první rozhodnutí o rozkladu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, neboť nelze rozeznat, kdo byli účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím správního orgánu vázán.
5. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dále uvedl, že v dalším řízení před správním orgánem žalobce doložil výpisem z rakouského obchodního rejstříku, že práva původního majitele patentu společnosti P. F. G. přešla dne 9. 11. 2017 na nově zakládanou společnost P. V.,

Shodu s prvopisem potvrzuje A.

následně přejmenovanou na P. F. GmbH. Novým majitelem patentu a účastníkem řízení je tak žalobce, který žalovanému také předložil plnou moc pro svého zástupce a na výzvu žalovaného mu doručil také doklad o přechodu práv k předmětnému patentu, na jehož základě byl v rejstříku evropských patentů vyznačen přechod na společnost P. V. s účinností od 12. 12. 2024 do 12. 12. 2024 a následně na žalobce s účinností od 12. 12. 2024. Rovněž byl do rejstříku s účinností od 12. 12. 2024 zapsán jeho zástupce.

6. Dne 18. 12. 2024 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí adresované žalobci, proti němuž byl dne 16. 1. 2025 v zákonné lhůtě podán rozklad, přičemž jako podatel rozkladu v něm byla označena společnost P. F. G. Dle žalovaného tak byla podatelem rozkladu společnost, která ovšem ke dni podání rozkladu (tj. ke dni 16. 1. 2025) již nebyla majitelem předmětného evropského patentu. K uvedenému datu byl subjektem oprávněným k podání rozkladu nový majitel předmětného evropského patentu, tedy žalobce. Společnost P. F. G. přestala být ke dni přechodu předmětného evropského patentu na nového majitele, kdy byla změna majitele vyznačena v rejstříku evropských patentů, účastníkem řízení. Dle žalovaného nebyl tedy rozklad podán oprávněným subjektem a je tudíž nepřípustný ve smyslu § 92 odst. 1 správního řádu.
7. Žalovaný uzavřel, že prvostupňové rozhodnutí bylo správně adresováno majiteli předmětného evropského patentu, tedy žalobci, kterému bylo doručeno 18. 12. 2024. Posledním dnem lhůty k podání rozkladu byl den 17. 1. 2025, avšak vzhledem k tomu, že rozklad nebyl podán účastníkem řízení, rozhodnutí nabylo právní moci marným uplynutím lhůty k podání rozkladu. Žalovaný dodal, že neshledal důvod k zahájení přezkumného řízení ve smyslu ustanovení § 94 správního řádu, ani žádný z důvodů pro nařízení obnovy řízení nebo podmínky pro vydání nového rozhodnutí ve smyslu § 101 správního řádu.
8. Žalovaný rovněž akcentoval, že napadené rozhodnutí nelze považovat za formalistické, neboť MS v Praze v prvním rozsudku MS v Praze vyslovil zřetelný právní názor ohledně identifikace účastníka řízení, kterou považoval z hlediska splnění podmínek za stěžejní. Žalovaný doplnil, že se vzhledem k rozhodnutí o nepřípustném rozkladu nezabýval jeho věcnou stránkou, avšak ani po věcné stránce by rozkladu nebylo možno vyhovět, a odkázal na judikaturu správních soudů.

Žaloba

9. Žalobce namítl, že napadené rozhodnutí je zcela formalistické, neboť žalovaný si ve správním řízení vyžádal plnou moc k zastupování nového majitele patentu, tedy žalobce, kterou žalobce doložil 11. 10. 2024, a rovněž výslovně doplnil doklady vyžadované žalovaným k tomu, aby s ním bylo jednáno jako s účastníkem řízení. Řízení ve věci tak nadále bylo žalovaným vedeno s žalobcem a také prvostupňové rozhodnutí mu bylo adresováno.
10. Uvedení společnosti P. F. G. v rozkladu tak bylo dle žalobce zjevnou chybou v psaní, přičemž žalovaný z předchozího řízení věděl, že tato společnost zanikla a že účastníkem řízení je nadále pouze žalobce se založenou plnou mocí k jeho zastupování. Společnosti P. F. G. nebylo prvostupňové rozhodnutí ani doručováno, ani doručeno být nemohlo, neboť zanikla. K odstranění této zjevné vady měl žalovaný v souladu s ustanovením § 37 odst. 3 správního řádu žalobce vyzvat a poskytnout mu k tomu lhůtu. Žalovaný nicméně žalobce na zjištěnou vadu neupozornil a tuto lhůtu mu nestanovil. Žalobce odkázal na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 22/03, v němž Ústavní soud dospěl k závěru, že pokud je v podání jako účastník řízení označen někdo, kdo účastníkem být nemůže, má podání vadu, Shodu s prvopisem potvrzuje A.

k jejímuž odstranění musí být účastník vyzván. Žalobce odkázal také na pravidla žalovaného dostupné na jeho internetových stránkách v jeho příručce „Praktická pomůcka pro řízení před Úřadem část H – OPRAVNÁ ŘÍZENÍ“, z nichž plyne, že v případě vad rozkladu žalovaný účastníka o této skutečnosti vyrozumí dle § 37 odst. 3 správního řádu a vyzve ho opravě.

11. Dále žalobce v žalobě polemizoval s právním názorem žalovaného uvedeném v závěru odůvodnění napadeného rozhodnutí, že rozkladu by stejně nebylo možno po věcné stránce vyhovět.
12. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného

13. K žalobní námitce, že žalovaný měl žalobce vyzvat k odstranění vady podání ve smyslu § 37 odst. 3 správního řádu a poskytnout mu k tomu přiměřenou lhůtu, žalovaný uvedl, že v daném případě se nejedná o chybné označení účastníka řízení či o pouhou chybu v psaní, která by mohla být na základě výzvy odstraněna, neboť za účastníka řízení byl označen někdo, kdo nemá způsobilost být účastníkem řízení. Rozklad byl podán jménem zaniklé, již neexistující společnosti. Jednalo se tedy o nedostatek podmínky řízení, který nelze odstranit, a proto byl dle žalovaného rozklad jako nepřipustný zamítnut po právu. Argumentace žalobce rozhodnutím Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 22/03 není příhodná, neboť v judikovaném případě bylo možno vadu odstranění doplněním úplného názvu žalovaného (Česká republika) před označení organizační složky státu.
14. Žalovaný se dále vyjadřoval k právní otázce nemožnosti prominutí zmeškání lhůty k uhrazení udržovacího poplatku podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona o udržovacích poplatcích. Nesouhlasil ani s argumentací žalobce v tom smyslu, že měl žalovaný při posuzování žádosti žalobce podané podle § 65 zákona o vynálezech aplikovat v souladu se svou rozhodovací praxí ustanovení § 37 zákona č. 280/2009 Ab., daňového řádu, (daňový řád“), které umožňuje navrácení lhůty v předešlý stav.
15. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Obsah správního spisu

16. Dne 1. 6. 2011 byl zveřejněn překlad předmětného evropského patentu a jeho zveřejnění bylo oznámeno ve Věstníku č. 22/2011. Jako majitel patentu byla uvedena společnost P. F. G.
17. Dne 2. 8. 2023 byla žalovanému doručena žádost společnosti P. F. G. o prominutí zmeškání lhůty k uhrazení udržovacího poplatku k předmětnému evropskému patentu v poshověcí lhůtě.
18. Rozhodnutím orgánu prvního stupně ze dne 18. 8. 2023 („první prvostupňové rozhodnutí“) nebylo žádosti o prominutí zmeškání lhůty vyhověno. Rozklad podaný společností P. F. G. byl prvním rozhodnutím o rozkladu ze dne 6. 11. 2023 zamítnut a první prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.
19. O správní žalobě podané společností P. F. G. proti prvnímu rozhodnutí o rozkladu bylo rozhodnuto prvním rozsudkem MS v Praze ze dne 20. 8. 2024, č. j. 9 A 3/2024-55, tak, že první rozhodnutí o rozkladu bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Soud především zkoumal splnění podmínek řízení. Vzhledem k tomu, že v žalobě v označení Shodu s prvopisem potvrzuje A.

žalobce absentovalo jeho identifikační či registrační číslo a soud si prostřednictvím portálu evropské e-justice, resp. veřejně přístupného obchodního rejstříku na webových stránkách ministerstva spravedlnosti Rakouska, ověřil, že pod obchodní firmou „P. F. G.“ byly k dispozici toliko historické záznamy, vyzval soud žalobce k prokázání způsobilosti být účastníkem řízení. Žalobce uvedl, že práva společnosti P. F. G. přešla ke dni 9. 11. 2017 na nově zakládanou společnost P. V., která byla následně přejmenována na P. F. GmbH, a připojil i novou plnou moc, vystavenou posledně jmenovanou společností, a úplný výpis z rakouského obchodního rejstříku v německém jazyce, z něž bylo patrné, že ke dni 9. 11. 2017 došlo k vnesení části obchodního závodu společnosti P. F. G. do nynější společnosti P. F. GmbH, registrační číslo FN 481178s, kterou soud považoval za účastníka řízení před soudem. Vystala však otázka, s kým jednaly správní orgány v průběhu správního řízení, ve kterém jako účastník řízení i adresát prvního rozhodnutí o rozkladu vystupovala společnost P. F. G., která nebyla označena žádným registračním číslem, a takto byl účastník řízení označen i na svých podáních i plné moci. MS v Praze zdůraznil, že identifikace účastníků řízení je povinností správního orgánu a nesrozumitelné označení účastníka správního řízení nelze považovat za pouhou chybu v psaní. Bylo na žalovaném, aby prověřil, s kým je ve správním řízení jednáno, tedy postavil na jisto, která z relevantních osob zapsaných v obchodním rejstříku Rakouska měla v úmyslu ve správním řízení vystupovat v procesním postavení účastníka řízení. MS v Praze uzavřel, že první rozhodnutí o rozkladu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, neboť nelze rozeznat, se kterou osobou správní orgány v průběhu správního řízení jednaly, komu bylo první rozhodnutí o rozkladu adresováno, nelze postavit ani najisto, zda bylo vůbec adresováno žalobci.

20. Rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 9. 2024 bylo první prvostupňové rozhodnutí zrušeno a věc vrácena orgánu prvního stupně k novému projednání.
21. Žalobce dne 15. 10. 2024 na výzvu orgánu prvního stupně sdělil a doložil výpisem z rakouského obchodního rejstříku (v německém jazyce), že práva majitele předmětného evropského patentu přešla ke dni 9. 11. 2017 na nově zakládanou společnost P. V., následně přejmenovanou na P. F. GmbH, která je novým majitelem patentu. Zároveň žalobce doložil i podepsanou plnou moc ze dne 12. 6. 2024 udělenou žalobcem jeho zástupci k zastupování v České republice ve věci jeho patentů, ochranných známek, průmyslových a užitných vzorů, jakož i ve věcech autorských práv a ve věcech týkajících se nekalosoutěžního jednání. Následně žalobce dne 5. 12. 2026 předložil orgánu prvního stupně také doklad (notářský zápis v německém jazyce) prokazující přechod předmětného evropského patentu na nového majitele.
22. Dne 12. 12. 2024 vydal žalovaný osvědčení dle § 154 správního řádu, z něž vyplynulo, že v rejstříku evropských patentů byla u předmětného evropského patentu vyznačena jako majitel s účinností od 12. 12. 2024 do 12. 12. 2024 společnost P. V., s účinností od 12. 12. 2024 žalobce a s toužé účinností také její zástupce.
23. Dne 18. 12. 2024 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí o nevyhovění žádosti žalobce o prominutí zmeškání lhůty podle § 65 zákona o vynálezech k zaplacení poplatku za šestnáctý rok udržování patentu v platnosti, které bylo téhož dne doručeno zástupci žalobce. Žalobce byl v prvostupňovém rozhodnutí poučen o možnosti podat proti němu rozklad ve lhůtě 30 dnů podle ustanovení § 108 odst. 2 ve spojení s § 109 daňového řádu.
24. Dne 16. 1. 2025 byl podán rozklad proti prvostupňovému rozhodnutí, a to společností P. F. G., z datové schránky zástupce žalobce. Stěžejní rozkladová námitka žalobce spočívá v tom,

Shodu s prvopisem potvrzuje A.

že ust. § 11 odst. 1 písm. a) zákona o udržovacích poplatcích vylučuje prominutí zmeškání lhůty k jeho zaplacení v řádné lhůtě dle ust. § 5 a 6, nicméně nevylučuje prominutí zmeškání lhůty k úhradě udržovacího poplatku v dodatečné lhůtě dle ust. § 8 odst. 4 zákona o udržovacích poplatcích za předpokladu, že žadatel uhradí za pozdní platbu udržovacího poplatku penále.

25. Dne 17. 2. 2025 bylo vydáno napadené rozhodnutí, které bylo téhož dne doručeno zástupci žalobce.

Jednání před soudem

26. Při ústním jednání před soudem účastníci setrvali na svých stanoviscích a argumentovali shodně jako ve svých písemných podáních.
27. Provedení dalších důkazů účastníci nenavrhovali, s výjimkou listin, které jsou součástí správního spisu, přičemž dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu („NSS“) se důkaz správním spisem neprovádí, neboť z jeho obsahu soud bez další vychází (rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Soud neprovedl pro nadbytečnost důkaz materiálem nazvaným „Praktická pomůcka pro řízení před Úřadem část H – OPRAVNÁ ŘÍZENÍ“, dostupnou na internetových stránkách žalovaného, kterou navrhoval žalobce, neboť jde pouze o popis postupu v řízení před žalovaným, s komentovaným výkladem zejména správního řádu, určený zaměstnancům žalovaného i veřejnosti, a nepřináší žádná skutková zjištění relevantní pro posouzení projednávané věci.

Posouzení věci Městským soudem v Praze

28. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a následujících zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního („s. ř. s.“), v rozsahu žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
29. V prvé řadě soud ověřil, zda napadené rozhodnutí netrpí některou z vad, jejichž existenci je povinen zkoumat z úřední povinnosti ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) a odst. 2 s. ř. s. Protože soud neshledal důvody pro to, aby zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení, které by bránily jeho přezkoumání v rozsahu namítaných žalobních bodů (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009–84), přikročil k vlastnímu přezkumu rozhodnutí v mezích žalobcem uplatněných námitek.
30. Žaloba není důvodná.
31. Soud vyšel z následující právní úpravy:
32. Podle § 63 odst. 1 zákona o vynálezech, *pro řízení před Úřadem* (průmyslového vlastnictví) *platí správní řád s odchylkami uvedenými v tomto zákoně a s výjimkou ustanovení o ověřování plných mocí pro neurčitý počet řízení,⁵ o možnosti volby několika společných zmocněnců,^{5a} o prominutí zmeškání úkonu,^{5b} o přerušení řízení,^{5c} o lhůtách pro vydání rozhodnutí^{5d} a o ochraně před nečinností,^{5e} dále z ustanovení o zvláštnostech řízení o rozkladu ustanovení o složení rozkladové komise a o možném způsobu ukončení řízení o rozkladu^{5f} a dále ustanovení o účastnících řízení;^{5g} ustanovení správního řádu o účastnících řízení podle zvláštního zákona^{5h} se však použijí.* Poznámka 5g odkazuje na § 27 odst. 1 a 2 správního řádu a poznámka 5h na § 27 odst. 3 správního řádu, dle něhož „Účastníky řízení jsou rovněž osoby, o kterých to stanoví zvláštní zákon. Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, mají ostavení účastníků podle odst. 2, ledaže

Shodu s prvopisem potvrzuje A.

jim má rozhodnutí založit, změnit nebo zrušit právo nebo povinnost nebo prohlásit, že právo nebo povinnost mají nebo nemají; v tom případě mají postavení účastník podle odstavce 1“.

33. Podle § 3 odst. 2 zákona o udržovacích poplatcích, *je poplatníkem udržovacích poplatků za evropský patent majitel evropského patentu s účinky pro Českou republiku.*
34. Podle § 11 odst. 2 zákona o udržovacích poplatcích, *není-li tímto zákonem stanoveno jinak, platí pro řízení ve věcech udržovacích poplatků ustanovení zvláštního právního předpisu upravujícího správu daní a poplatků.* Tímto zvláštním právním předpisem byl zákon č. 337/1992 Sb. o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, který byl ke dni 11. 1. 2011 zrušen a nahrazen daňovým řádem.
35. Dle § 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, *tento zákon nebo jeho jednotlivá ustanovení se použijí, neupravuje-li jiný zákon správu daní jinak.*
36. Podle § 108 odst. 2 daňového řádu, *proti rozhodnutí, které vydal ústřední správní orgán nebo úřední osoba stojící v jeho čele, lze podat rozklad. O rozkladu rozhoduje úřední osoba stojící v čele ústředního správního orgánu na základě návrhu jí ustanovené komise. Na řízení o rozkladu se použijí obdobně ustanovení o odvolání, nevylučuje-li to povaha věci.*
37. Podle § 109 odst. 1 daňového řádu, *příjemce rozhodnutí se může odvolat proti rozhodnutí správce daně, pokud zákon nestanoví jinak.*
38. Podle § 37 odst. 2 správního řádu, *z podání musí být patrné, kdo je činí, které věci se týká a co se navrhuje. (...) Právnícká osoba uvede v podání svůj název nebo obchodní firmu, identifikační číslo osob nebo obdobný údaj a adresu sídla, popřípadě jinou adresu k doručování. Podání musí obsahovat označení správního orgánu, jemuž je určeno, další náležitosti, které stanoví zákon a podpis osoby, která je činí.*
39. Podle § 37 odst. 3 správního řádu, *nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.*
40. Podle § 92 odst. 1 správního řádu, *opožděné nebo nepřípustné odvolání odvolací správní orgán zamítne. Jestliže rozhodnutí již nabylo právní moci, následně zkoumá, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Shledá-li předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, posuzuje se opožděné nebo nepřípustné odvolání jako podnět k přezkumnému řízení nebo žádost o obnovu řízení nebo žádost o vydání nového rozhodnutí.*
41. Důvodem zamítnutí podaného rozkladu žalovaným byla jeho nepřípustnost, neboť podatelka rozkladu společnost P. F. G. již ke dni jeho podání nebyla majitelem předmětného evropského patentu. Tím byl dle žalovaného s účinností vůči třetím osobám ode dne 12. 12. 2024 žalobce, který byl tedy také subjektem oprávněným k podání rozkladu.
42. S tímto posouzením ze strany žalovaného se soud ztotožňuje.
43. Jak plyne u výše citovaného ustanovení § 63 odst. 1 zákona o vynálezech, nepoužije se v řízení před Úřadem na ochranu průmyslového vlastnictví („Úřad“) ustanovení § 27 odst. 1 a 2 správního řádu, avšak definice účastníka řízení dle § 27 odst. 3 správního řádu se uplatní. Účastníky řízení před Úřadem jsou pouze ty osoby, o nichž to stanoví jednotlivé předpisy na ochranu průmyslového vlastnictví.

Shodu s prvopisem potvrzuje A.

44. Udržovat patent v platnosti je oprávněn jen jeho majitel, který je uveden v patentovém rejstříku nebo v rejstříku evropských patentů. Majitel patentu, resp. majitel evropského patentu s účinky pro Českou republiku, je také poplatníkem poplatků za udržování patentu, resp. evropského patentu s účinky pro Českou republiku, v platnosti („udržovací poplatky“) (§ 3 odst. 1 a 2 zákona o udržovacích poplatcích). Jedině majitel patentu je tedy účastníkem řízení před Úřadem, v němž jsou vyměřovány a vybírány udržovací poplatky. Z ustanovení § 108 odst. 2 ve spojení s § 109 odst. 1 daňového řádu vyplývá, že osobou oprávněnou k podání rozkladu je pouze příjemce rozhodnutí, tedy účastník řízení, kterým podatelka rozkladu nebyla.
45. Správní orgán je povinen v průběhu celého správního řízení zkoumat, zda účastník řízení má procesní způsobilost.
46. Podle § 19 občanského soudního řádu, *způsobilost být účastníkem řízení má ten, kdo má právní osobnost; jinak jen ten, komu ji zákon přiznává.*
47. Podle § 118 občanského zákoníku, *právní osoba má právní osobnost od svého vzniku do svého zániku.*
48. Mezi účastníky není sporu o tom, že po vyjasnění identity účastníka řízení, k čemuž byl žalovaný zavázán prvním rozsudkem MS v Praze, vystupoval nadále ve správním řízení jako účastník žalobce, který byl zapsán do patentového rejstříku s účinností od 12. 12. 2024 jako majitel předmětného evropského patentu. Se stejnou účinností byl do tohoto rejstříku zapsán i jeho zástupce, který ve správním řízení doložil plnou moc k zastupování žalobce. Ve správním řízení bylo rovněž prokázáno výpisem z rakouského obchodního rejstříku, že původní majitel patentu, společnost P. F. G., zanikl.
49. Žalobní námitku, že žalovaný měl po zjištění, že jako podatel rozkladu je uvedena již neexistující společnost P. F. G., žalobce vyzvat ve smyslu § 37 odst. 3 správního řádu k odstranění vady podání a poskytnout mu přiměřenou lhůtu k jejímu odstranění, soud nepovažuje za důvodnou.
50. Ustanovení § 37 odst. 2 správního řádu specifikuje, které údaje musí podatel uvést k identifikaci své osoby. Soud především uvádí, že rozklad obsahoval nutné náležitosti vyžadované zákonem k identifikaci podatele, včetně obchodní firmy a jeho sídla; označení podatele rozkladu bylo jasné, určité a srozumitelné. Nešlo tedy o případ, že by absentovala některá z nezbytných náležitostí podání, nebo že by podání trpělo jinými vadami, například by nebylo zcela zřejmé, co podatel navrhuje, bylo by nepřesné, neurčité nebo neúplné. Nelze souhlasit s žalobcem, že žalovanému muselo být zřejmé, že se ze strany žalobce jednalo o pouhou chybu v psaní nebo zřejmou nesprávnost, kterou bylo možno zhojit na základě výzvy žalovaného k odstranění vad podání dle § 37 odst. 3 správního řádu. Z podaného rozkladu bylo zřejmé, kdo jej činí, a nelze po žalovaném požadovat, aby v každém jednotlivém případě za podatele domýšlel, zda skutečně hodlal jako podatele označit osobu v podání uvedenou a identifikovanou, nebo snad nějaký jiný subjekt. To vše tím spíše, že ve správním řízení až do doby vydání prvního rozsudku MS v Praze právě žalobce ve všech podáních označoval jako účastníka řízení a podatele již neexistující společnost P. F. G., přestože jemu jedinému bylo tehdy známo (nikoliv žalovanému), že již od roku 2017 je majitelem předmětného patentu žalobce, společnost P. F. G. zanikla a nemá již ani právní osobnost, ani procesní způsobilost.

Shodu s prvopisem potvrzuje A.

51. Jinak řečeno, je nutné rozlišovat mezi formální vadou podání a nedostatkem procesní legitimace podatele. V případě, kdy byl rozklad podán zaniklou obchodní společností, tedy subjektem, který neexistuje, nejde o odstranitelnou vadu podání podle § 37 odst. 3 správního řádu, který dopadá na případy formálních vad podání a chybějících náležitostí.
52. Jak vyplývá z rozhodnutí NSS ze dne 6. 8. 2020, č. j. 5 As 355/2019-20, „podání učiněné neexistující právnickou osobou je neúčinné a nevyvolává žádné právní následky. Takové podání není ani možné považovat za učiněné osobou, která za tuto právnickou osobu jednala. Vzhledem k tomu, že je takové podání neúčinné od počátku, nepřichází v úvahu ani odstranění vad a správní orgán nestihá ani povinnost vyzývat účastníka řízení, aby si vybral jiného vhodného zástupce.“. Pakliže v nyní citované judikované věci nevyvolává žádné právní účinky podání učiněné neexistující právnickou osobou jako zástupcem účastníka, tím spíše nemůže být účinné podání učiněné zástupcem jménem neexistující, již zaniklé právnické osoby (non-subjektu), která nemá právní osobnost, nemůže mít práva a povinnosti a nemůže činit žádná právní jednání, tedy není ani způsobilá uzavírat dohody o zastupování na základě udělené plné moci. Jak vyplývá z výše zmíněného rozhodnutí, žalovaný nemohl proto ani poskytnout prostor pro odstranění vad podání, které bylo od počátku neúčinné; mohl pouze informovat žalobce o tom, že považuje rozklad za nepřijatelný. Tuto informační povinnost mu však zákon neukládá.
53. Soud nemůže přisvědčit žalobci, že závěr napadeného rozhodnutí o nepřijatelnosti podaného rozkladu z důvodu jeho podání neoprávněným subjektem je zcela formalistický, přičemž žalovaný měl k dispozici i plnou moc udělenou žalobcem zástupci k jeho zastupování a věděl, že jako účastník řízení nadále jedná pouze žalobce a že tedy i rozklad byl podán jménem žalobce. Byť by se i skutečně žalovaný domníval, že ze strany žalobce došlo k omylu v označení účastníka řízení v rozkladu, nelze pominout, že nejistota ohledně identifikace účastníka řízení byla stěžejním (a jediným) důvodem zrušení prvního rozhodnutí o rozkladu prvním rozsudkem MS v Praze. V souladu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* tak bylo na žalobci, aby zvláště pozorně dbal na správné a jednoznačné označení podatele rozkladu; naopak žalovaný neměl povinnost posuzovat subjekt podaného rozkladu tak, aby to pro žalobce bylo výhodnější (srov. např. *rozsudek NSS ze dne 11. 1. 2021 č. j. 5 As 371/2018-38*).
54. Ve světle závěrů prvního rozsudku MS v Praze a v něm uvedených důvodů pro zrušení prvního rozhodnutí o rozkladu tedy dle názoru soudu skutečně nelze považovat označení jiné obchodní společnosti jakožto podatele rozkladu za pouhou chybu v psaní nebo zřejmou nesprávnost. Nároky kladené na žalobce, aby správně označil podatele rozkladu, nejsou nijak neadekvátně zvýšené nebo přehnané a postup žalovaného při vydání napadeného rozhodnutí se nevyznačoval nadměrnou přísností.
55. Odkaz žalobce na nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 22/03 soud, ve shodě s žalovaným, nepovažuje za příléhavý, neboť pojednává o poučovací povinnosti soudů o procesních právech a povinnostech účastníků řízení, spočívající v povinnosti soudu vyzvat účastníka dle § 43 odst. 1 o. s. ř. k odstranění vady podání, je-li zjevné, že podání nemá náležitosti § 79 odst. 1 o. s. ř. V případě řešeném Ústavním soudem se však jednalo o upřesnění, resp. doplnění slov „Česká republika“ v návrhu před účastníkem nesprávně uvedený název organizační složky státu bez vlastní právní subjektivity. Nelze tedy tento judikát plně aplikovat na projednávanou věc, kdy byl v rozkladu uveden jako podatel zcela jiný subjekt než účastník řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje A.

56. Soud na základě výše uvedeného uzavírá, že žalovaný rozklad podaný jiným subjektem, nadto neexistujícím, než který byl účastníkem správního řízení a majitelem předmětného evropského patentu a kterému bylo také adresováno napadené rozhodnutí, po právu jako nepřipustný zamítl. Prvostupňové rozhodnutí tak nabylo právní moci marným uplynutím lhůty k podání rozkladu.
57. Podle rozsudku NSS ze dne 17. 12. 2020, č. j. 2 As 331/2019-26, „určení osob oprávněných podat odvolání je prvotním kritériem pro posouzení podaného odvolání. Dospěje-li odvolací orgán k závěru, že se jedná o opožděné nebo nepřipustné odvolání, neprovádí přezkum odvoláním napadeného rozhodnutí správního orgánu nad rámec toho, že se z moci úřední zabývá otázkou, zda opožděné nebo nepřipustné odvolání neposkytuje podnět pro obnovu řízení nebo pro změnu či zrušení pravomocného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně mimo odvolací řízení. Těmito skutečnostmi je vymezen i rozsah soudního přezkumu.“. Z uvedeného vyplývá, že předmětem přezkumu v případě rozhodnutí o zamítnutí rozkladu podle § 92 odst. 1 správního řádu pro nepřipustnost je toliko posouzení dodržení zákonných podmínek pro takový postup, tedy toho, zda se jednalo o opožděné nebo nepřipustné odvolání. Soud se proto již nezabýval věcnou argumentací žalobce ohledně právní otázky možnosti prominutí zmeškání lhůty k zaplacení udržovacího poplatku.
58. Pro úplnost však soud dodává, že i v případě, když by rozklad proti prvostupňovému rozhodnutí včas podal žalobce, jako účastník řízení a majitel předmětného evropského patentu, nemohl by být ani při jeho věcném projednání úspěšný, jak správně vysvětlil také žalovaný ve svém vyjádření k žalobě a své závěry podpořil souladnou judikaturou. Žalobce tvrdil, že ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona o udržovacích poplatcích nevylučuje možnost prominout zmeškání lhůty k uhrazení udržovacího poplatku v dodatečné tzv. poshověcí lhůtě podle § 8 odst. 4 zákona o udržovacích poplatcích za předpokladu, že žadatel splní podmínku uhradit za pozdní platbu udržovacího poplatku penále. Žádost žalobce o prominutí zmeškání lhůty dle § 65 zákona o vynálezech měl žalovaný dle názoru žalobce posoudit jako žádost o navrácení lhůty v předešlý stav a aplikovat ustanovení § 37 daňového řádu, které navrácení lhůty v předešlý stav umožňuje.
59. Právní otázky nastolené žalobcem však již byly ustálenou judikaturou správních soudů vyřešeny (např. rozsudek NSS ze dne 21. 11. 2025, č. j. 21 As 155/2025-28 a jiné) a žalobní, předtím rozkladové, námitky žalobce nejsou důvodné. Je třeba vycházet z toho, že ve vztahu k udržovacím poplatkům je zákon o udržovacích poplatcích speciálním předpisem, který neumožňuje subsidiární použití ani § 37 daňového řádu, potažmo ani § 65 zákona o vynálezech. V tomto směru § 35g odst. 1 zákona o vynálezech uvádí, že *za udržování evropského patentu v platnosti je majitel povinen platit poplatky podle zvláštního právního předpisu*; tímto zvláštním předpisem je právě zákon o udržovacích poplatcích. Podobně v dané otázce subsidiarita § 37 daňového řádu k § 11 odst. 1 písm. a) zákona o udržovacích poplatcích vyplývá z § 11 odst. 2 zákona o udržovacích poplatcích, dle kterého *není-li tímto zákonem stanoveno jinak, platí pro řízení ve věcech udržovacích poplatků ustanovení zvláštního právního předpisu upravujícího správu daní a poplatků*.
60. Dle § 11 odst. 1 písm. a) zákona o udržovacích poplatcích, *nestanoví-li tento zákon jinak, nelze u udržovacího poplatku prominout zmeškání lhůty k jeho zaplacení*. Legislatore tak tímto ustanovením výslovně vyloučil možnost prominout zmeškání lhůty pro úhradu udržovacího poplatku, přičemž relativní přísnost této právní úpravy vyvážil zavedením možnosti uhradit poplatek v dodatečné poshověcí lhůtě 6 měsíců dle § 8 odst. 4 zákona o udržovacích poplatcích. Bylo rovněž jednoznačně judikováno, že vyloučení možnosti Shodu s prvopisem potvrzuje A.

prominutí zmeškání lhůty dopadá nejen na nezaplacení udržovacího poplatku v řádné lhůtě, ale také na případy nezaplacení v dodatečné (poshověcí) lhůtě; zákon při vyloučení možnosti prominout zmeškání mezi řádnou či dodatečnou lhůtou k úhradě poplatku nerozlišuje, ani nezohledňuje placení penále. Cílem této právní úpravy je dle důvodové zprávy ochrana právní jistoty třetích osob, které tak mohou vycházet z toho, že patent v důsledku uplynutí lhůty zanikl. Žalobce však nezaplatil udržovací poplatek ani v řádné, ani v dodatečné (poshověcí) šestiměsíční lhůtě společně s penálem dle § 8 odst. 4 zákona o udržovacích poplatcích a ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona o udržovacích poplatcích vylučuje, aby bylo možno vyhovět žádosti žalobce o prominutí zmeškání lhůty (resp. navrácení lhůty v předešlý stav, jehož úprava v § 37 daňového řádu je obdobou institutu prominutí zmeškání lhůty).

Závěr a náklady řízení

61. Z uvedených důvodů proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
62. Výrok o nákladech řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému nad rámec jeho běžné činnosti náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 22. dubna 2026

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje A.